

UCHWAŁA Nr 39 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 lutego 1976 r.

w sprawie rozwoju usług produkcyjnych dla rolnictwa.

W celu dalszego rozwoju oraz usprawnienia organizacji usług produkcyjnych dla rolnictwa Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej oraz osoby fizyczne mogą świadczyć odpłatnie usługi produkcyjne dla rolnictwa oraz w sferze obsługi transportowej w zakresie dostaw produktów rolnych dla jednostek uspołeczniionych, zwane dalej „usługami”.

2. Do usług zalicza się w szczególności:

1) remonty, naprawy i przeglądy konserwacyjne,

- 2) czynności w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej,
- 3) wypożyczanie sprzętu,
- 4) transport, w tym również surowców rolnych na rzecz spółdzielni mleczarskich i innych jednostek spółdzielczych oraz państwowych jednostek organizacyjnych zajmujących się skupem i przetwórstwem produktów rolnych w zakresie przewozu tych surowców z gospodarstw do punktu skupu,
- 5) wykonywanie na rzecz nie uspołeczniionych jednostek gospodarki rolnej:
 - a) niektórych wyrobów na indywidualne zamówienia zlecienniodawcy, z materiału zakładu usługowego,

- b) budowy urządzeń do pobierania i rozprowadzania wody,
- c) budowy obiektów gospodarczych, w tym również z materiału jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług lub przez niego nadzorowanych i koordynowanych oraz rzemiosła, jak również jednostek organizacyjnych zrzeszonych w Centralnym Związku Kółek Rolniczych.

§ 2. Ustala się wytyczne w sprawie rozwoju usług produkcyjnych dla rolnictwa, stanowiące załącznik do uchwały, jako podstawę programowania, koordynowania i wykonywania tych usług.

§ 3. Minister Rolnictwa w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, wojewodami i prezydentami miast stopnia wojewódzkiego oraz zarządami centralnych związków spółdzielni i organizacji społecznych:

- 1) opracowuje programy rozwoju usług oraz koordynuje ich realizację, ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju usług kompleksowych, agrolotniczych oraz świadczonych w ramach kooperacji,
- 2) określi:
 - a) jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane do świadczenia usług,
 - b) jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane do uczestniczenia w porozumieniach gospodarczych w zakresie usług,
 - c) jednostki wiodące w zakresie programowania i koordynacji realizacji poszczególnych rodzajów usług, mające uprawnienia zjednoczeń wiodących określone w przepisach o współpracy i koordynacji gospodarczej.

§ 4. Wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego:

- 1) programują oraz koordynują rozwój usług,
- 2) organizują współpracę jednostek gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej świadczących usługi.

§ 5. Przy opracowywaniu projektów narodowego planu społeczno-gospodarczego i planów terenowych należy uwzględniać w projekcie planu społeczno-gospodarczego rozwoju gminy (miasta i gminy) kompleksową rozbudowę zaplecza technicznego usług.

§ 6. Zainteresowani ministrowie oraz wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego.

- 1) uwzględnią potrzeby w zakresie zatrudnienia i funduszu płac jednostek gospodarki uspołecznionej świadczących usługi oraz potrzeby lokalowe, surowcowe i materiałowe tych jednostek oraz rzemiosła,
- 2) zapewnią lokalizację obiektów budowlanych na cele związane ze świadczeniem usług.

§ 7. 1. Fundusz płac przeznaczony na wykonywanie usług nie podlega limitowaniu pod warunkiem wyodrębnienia ich wartości w planach rocznych.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrami Finansów i Rolnictwa określi zasady zwiększania planowanego funduszu płac w razie przekroczenia planu usług.

§ 8. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego na wniosek Ministra Rolnictwa ustali nomenklaturę określającą szczegółowy zakres usług oraz określi zasady sprawozdawczości z wyodrębnieniem wartości usług w sferze obsługi transportowej w zakresie dostaw produktów rolnych dla jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 9. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa oraz Handlu Wewnętrznego i Usług może ustalać dodatkowe ulgi podatkowe dla rzemiosła, jednostek organizacyjnych zrzeszonych w centralnych związkach spółdzielni i organizacji społecznych świadczących usługi.

§ 10. Minister Przemysłu Maszynowego w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Komunikacji podejmie działania w celu opracowania projektów i wykonania urządzeń do ładowania materiałów sypkich do samolotów używanych w rolnictwie do nawożenia mineralnego.

§ 11. Zleca się zarządom Centralnego Związku Kółek Rolniczych i centralnych związków spółdzielni podjęcie działań w celu realizacji zadań określonych w uchwale.

§ 12. Traci moc uchwała nr 34 Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1972 r. w sprawie rozwoju usług produkcyjnych dla rolnictwa (Monitor Polski z 1972 r. Nr 14, poz. 94 i z 1974 r. Nr 17, poz. 106).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

Załącznik do uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1976 r. (poz. 55).

WYTYCZNE ROZWOJU USŁUG PRODUKCYJNYCH DLA ROLNICTWA

I. Postanowienia ogólne.

Wartość świadczonych usług produkcyjnych dla rolnictwa powinna wzrosnąć w 1980 r. w stosunku do 1975 r. ogółem o około 65%, a usług świadczonych dla gospodarstw indywidualnych — o około 74%.

Szczególną uwagę w działalności usługowej należy zwrócić na stopniowe wyrównanie dysproporcji w rozmieszczeniu punktów usługowych na terenach wsi oraz tam, gdzie można uruchomić w większym stopniu istniejące jeszcze rezerwy produkcyjne.

Należy również przyspieszać rozwój usług deficytowych.

W celu umożliwienia rozwoju szerokiego zakresu usług we wszystkich branżach — spółdzielnie kółek rolniczych, jako główny wykonawca usług produkcyjnych dla rolnictwa, powinny być niezwłocznie wyposażone w odpowiedni asortyment maszyn oraz urządzeń związanych z modernizacją zaplecza technicznego.

II. Główne kierunki działalności usługowej.

Należy rozwijać działalność w zakresie świadczenia usług:

- 1) związanych z produkcją zwierzęcą, między innymi przez:
 - a) rozszerzenie działań w celu poprawy zdrowotności zwierząt gospodarskich,
 - b) objęcie w szerszym zakresie unasienianiem krów, jak również innych grup zwierząt gospodarskich, a zwłaszcza loch i owiec,
- 2) chemizacyjnych, zwłaszcza przez:
 - a) efektywne wykorzystanie nawozów mineralnych (stosowanie właściwych proporcji nawozów mineralnych, zwiększenie nawożenia mikroelementami, rozszerzenie nawożenia pogłównego),
 - b) lepszą organizację stosowania zabiegów ochrony roślin (z uwzględnieniem terminowego i dokładnego wykonania zabiegów),

- 3) związanych z kiszaniem, konserwowaniem i suszeniem zielonek, zbiorem siana, płatkowaniem i parowaniem ziemniaków oraz wiążących się z mechanizacją prac polowych i omłotowych, a zwłaszcza zbioru kombajnami zbóż i roślin okopowych,
- 4) w zakresie remontów i napraw sprzętu rolniczego wymagających wykonania w specjalistycznych zakładach, z usprawnieniem odbioru przez najbliższe punkty napraw,
- 5) remontowo-budowlanych, zwłaszcza umożliwiających uzyskanie dodatkowych powierzchni produkcyjnych w budynkach inwentarskich i o innym przeznaczeniu, które po przeprowadzeniu odpowiednich prac adaptacyjnych i modernizacyjnych pozwolą na dodatkowe zwiększenie stanu pogłównia zwierząt,
- 6) związanych z naprawą urządzeń elektrycznych, a także usług związanych z przebudową lub modernizacją wiejskich sieci elektrycznych,
- 7) w zakresie zaopatrzenia rolnictwa i wsi w wodę,
- 8) transportowych przez wykorzystywanie w większym stopniu specjalistycznego sprzętu, a zwłaszcza samochodów przystosowanych do potrzeb rolnictwa, przy równoczesnym ograniczaniu transportu pozarolniczego.

III. Wykorzystanie bazy usługowej.

Lepsze wykorzystanie bazy usługowej powinno nastąpić przede wszystkim w drodze doskonalenia koordynacji prowadzonej przez jednostki wiodące w poszczególnych specjalistycznych branżach. Znaczne rezerwy należy również uruchamiać przez:

- 1) doskonalenie struktur organizacyjnych jednostek usługowych,
 - 2) podniesienie wydajności pracy,
 - 3) lepsze wykorzystanie kwalifikowanych kadr,
 - 4) usprawnienie gospodarki surowcowej i materiałowej, zwłaszcza w zakresie:
 - a) racjonalnego gospodarowania paliwami i energią przez likwidację zbędnych przebiegów ciągników i samochodów używanych w rolnictwie,
 - b) efektywniejszego wykorzystania materiałów, zwłaszcza deficytowych, na cele usługowe,
 - c) oszczędnego gospodarowania częściami zamiennymi i lepszego wykorzystania części regenerowanych,
- 5) efektywniejsze wykorzystanie maszyn, sprzętu, ciągników i innych środków transportowych przez:
 - a) wykorzystanie maszyn w systemie pracy dwuzmianowej,
 - b) ograniczenie fluktuacji traktorzystów,
 - c) skrócenie postojów z powodu remontów i usuwania awarii w sezonie agrotechnicznym,
 - d) polepszenie konserwacji maszyn i urządzeń rolniczych w celu przedłużenia żywotności posiadanego sprzętu,
 - e) poprawę wskaźników wykorzystania posiadanego taboru samochodowego,
 - f) poprawę organizacji pracy służb dyspozytorskich i organizatorów eksploatacji.

IV. Doskonalenie sieci punktów usługowych.

Działania w zakresie doskonalenia sieci punktów usługowych powinny zmierzać do upowszechniania działalności usługowej w kierunku maksymalnego zbliżenia usługodawcy do bezpośredniego odbiorcy usług, zwłaszcza przez:

- 1) rozwijanie sieci punktów usługowych,
- 2) organizowanie brygad specjalistycznych itp.,
- 3) dalsze upowszechnianie i usprawnianie świadczenia usług bezpośrednio w gospodarstwach rolnych,
- 4) zwiększenie liczby ruchomych punktów obsługi remontowej i montażowej.

V. Nowe formy świadczenia usług.

Należy dążyć do upowszechniania nowych form świadczenia usług przez:

- 1) rozwijanie usług specjalistycznych,
- 2) rozwijanie usług w ramach kooperacji rolniczej,
- 3) rozwijanie usług kompleksowych,
- 4) rozwijanie usług dla gospodarstw specjalizujących się w produkcji zwierzęcej i roślinnej,
- 5) organizowanie zespołów użytkowników maszyn w celu świadczenia usług,
- 6) upowszechnianie wypożyczania maszyn i narzędzi rolniczych użytkownikom posiadającym ciągniki,
- 7) rozszerzanie usług agrolotniczych.